

af 22 Apoteker, af hvilke 7 Bevillinger ere givne, uden at det er blevet spurgt, medens de andre ere oprettede imod Kollegiets Raad. Jeg skal derom sige, at jeg ser ganske anderledes paa hele dette Spørgsmaal end Sundhedskollegiet. Jeg mener, at det, som det ved Oprettelsen af ny Apoteker kommer an paa, er, at bringe Apotekerne saa nær som muligt ud til Befolkningen, saa at Befolkningen, der i Forvejen kan have et Stykke Vej at køre til Lægen, kan faa saa kort en Vej som muligt til Apoteket for at hente de Medikamenter, som Lægen har foreskrevet. At man selvfølgelig skal paase og passe paa, at der ikke bliver oprettet Apoteker, hvor vedkommende Apoteker ikke kan klare sig, det er indlysende. Men i den Henseende er det rigtignok min Mening, at Folk paa Stedet, Amsraad og Sogneraad, meget bedre kunne have en Mening om, hvorvidt et Apotek kan betale sig, end Sundhedskollegiet her i København. Dette er jo ikke et medicinsk Spørgsmaal. Det er ikke et Spørgsmaal, som forudsætter Læge- eller Apotekerkyndighed, at skønne, om der paa et bestemt Sted kan ventes at blive saa stor Omsætning, at et Apotek kan betale sig. Det er et rent praktisk Spørgsmaal, hvor jeg tror langt mere paa de praktiske Mænd ude i Landet end paa Teoretikerne inde i København. Det har ogsaa vist sig, at de af de oprettede Apoteker, der ere naaede saa langt, at man har Efterretninger fra dem, have slet ikke klaret sig saa rent galt. De 11 af de 22 Apoteker ere naaede saa langt, at der foreligger Efterretninger fra dem om Nettoindtægten, og jeg skal da anføre, at det allerførste af de Apoteker, jeg foranledigede oprettet, nemlig Apoteket i Helsingør, har i de tre Aar, det har bestaaet, hvert Aar paa det nærmeste haft et Overskud af 3.000 Kr., idet det første Aar havde en Nettoindtægt af 2,995 Kr., det andet Aar 2,835 og det tredje Aar 2,905 Kr. Dette Apotek blev fraraadet af Sundhedskollegiet. Et andet Apotek, det i Rise-rup paa Falster, som Sundhedskollegiet heller ikke kunde tilraade, havde de to første Aar et Nettooverskud af ca. 1,600 Kr., det tredje Aar et Nettooverskud af 3,446 Kr. Alle disse 11 Apoteker havde en Gennemsnitsindtægt af ca. 3,000 Kr., og intet af dem har haft en Nettoindtægt af under 2,000 Kr. Jeg skulde tro, at under almindelige landlige Forhold vil en Apoteker fuldkommen vel være i Stand til at leve af et saadant Apotek og vil ogsaa

kunne sørge for, at de Varer, som Apoteket bør være forsynet med, ere gode.

Det viser sig ogsaa, at hver Gang der bliver oprettet et nyt Apotek, saa flokkes de farmaceutiske Kandidater for at søge disse Stillinger, som jo ikke — som Verden nu en Gang er — kunne være saa helt daarlige, for de ikke blot flokkes, men de ere blevne meget vrede, naar jeg i enkelte Tilfælde er gaaet udenfor Sundhedskollegiets Indstilling, endskønt de jo burde betænke, at i den Tid, jeg har været Minister, er der sikkert oprettet lige saa mange ny Apoteker som i de 20—30 Aar, der ere gaaede forud, hvorved der er aabnet et meget stort Antal af farmaceutiske Kandidater Adgang til at komme i selvstændig Virksomhed, og et tilsvarende Antal Adgang til at komme i Virksomhed som Medhjælpere. Før min Tid var det ret sjældent, at der blev oprettet ny Apoteker udenfor København og Købstæderne. I min Tid er der blevet oprettet mange, og jeg har ikke i Sinde, saa længe jeg er Minister, at afvige derfra.

For det syvende klager Sundhedskollegiet over Forhold vedrørende Triers Medicinalhandel, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da Triers Medicinalhandel sorterer under Indenrigsministeriet, og det dog er at gaa noget vel vidt som Raadgiver, naar Raadgiveren er vred over, at Justitsministeren skriver et Brev til Indenrigsministeren, uden at Raadgiveren har faaet Lejlighed til at sige, hvad der skulde staa i Brevet.

Fosforlevertranen skal jeg heller ikke komme ind paa, da den ærede Ordfører har omtalt denne Sag saa udførligt, og da der ikke er noget for mig at rette eller forandre deri.

Jeg tror, at det høje Ting vil være enigt med mig, naar jeg siger, at jeg i den Tid, jeg har været Minister, har vist et overordentlig stort Hensyn til Sundhedskollegiet ved, forholdsvis set, som en næsten uafsladelig Rettesnor at følge dets Indstillinger, og navnlig følge dets Indstillinger, hvor det drejede sig om egentlig medicinske Sager, hvortil Lægekundskab var fornøden. Jeg er, som sagt, meget tilfreds med, at den ærede Ordfører har givet mig Lejlighed til at omtale denne Sag her. Det er meget muligt, at jeg vilde have omtalt den, selv om den ærede Ordfører ikke havde givet mig denne Lejlighed, thi efter at det har staaet at læse i udenlandske Blade, at denne Sag, naar Rigsdagen traadte sammen, vilde give Anledning til